

DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2019-5-69-46>

УДК 343.13

Сердечна А.Ю.

Національна академія Служби безпеки України

ПЕРЕДУМОВИ ЗАТРИМАННЯ ОСОБИ ЗА ПІДОЗРОЮ У ВЧИНЕННІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ

Анотація. Статтю присвячено аналізу передумов для здійснення затримання як одного з елементів механізму прийняття уповноваженою службовою особою рішення про застосування затримання як тимчасового запобіжного заходу та їх співвідношення з поняттям підстав затримання. Проаналізовано та визначено основні передумови для застосування затримання, які є своєрідною гарантією законності під час застосування тимчасового запобіжного заходу. Зроблено висновок, що окрім інших, до передумов затримання також доцільно віднести характер дій особи, який свідчить про її намагання продовжити злочинну діяльність або уникнути подальшої відповідальності.

Ключові слова: передумови затримання, підстави затримання, тимчасовий запобіжний захід, затримання уповноваженою службовою особою, судова практика ЄСПЛ.

Seredchnaya Alina

National Academy of the Security Service of Ukraine

PRECAUTIONS FOR PERSONAL DENOMINATION IN THE CREATION OF CRIMINAL JUSTICE

Summary. In recent years, Ukraine has experienced significant legislative changes that took place through reforms, revising the theoretical positions in the direction of legal innovations. The adoption in 2012 of the new Code of Criminal Procedure has changed the legal regulation of the detention facility, but not all of them contribute to the effective application of its application. This indicates the need for a more in-depth analysis of the existing problems of law-enforcement activity, with due consideration of international legal standards for ensuring legality during detention. The general theoretical aspects of the detention of a person suspected of committing a crime, and its practical implementation have always been the subject of constant attention by the scholars-proceduralists. However, the question of defining legal requirements that are intended to ensure the rule of law when applying for detention by an authorized official needs to be clarified. The article is devoted to the analysis of prerequisites for the detention as one of the elements of the mechanism of the decision by the authorized official to apply the detention as a temporary preventive measure and their relationship with the notion of grounds for detention. The main preconditions for the application of detention, which are a kind of guarantee of legality during the application of a temporary preventive measure, are analyzed and determined. It is concluded that the preconditions for detention are the circumstances in the presence of which an authorized official can decide on the detention of a person who has committed a criminal offense. Thus, the following are prerequisites for the detention: 1) the presence in the actions of the person to whom the detention is applied, the characteristics of the completed structure or the assassination of an offense punishable by deprivation of liberty and suspicion of the fact that this person is involved in the offender crime; 2) the existence of a criminal proceeding initiated against a suspected person or in the case of a crime in which he was suspected of committing a crime; 3) the competence of the authorized officer applying the detention; 4) the absence of reservations stipulated by law concerning the detention of this particular person; 5) the nature of the actions of the person testifying to her attempts to continue criminal activity or to avoid further liability.

Keywords: reasons for detention, grounds for detention, temporary preventive measure, the detention authorized service person, judicial practice of ECHR.

Постановка проблеми у загальному вигляді. За останні роки Україна відчула значні законотворчі перетворення, які відбувалися шляхом реформ, перегляду теоретичних позицій у напрямі правових новацій. Прийняття в 2012 році нового Кримінального процесуального кодексу (далі-КПК) внесло зміни до правового регулювання інституту затримання, однак не всі вони сприяють ефективній практиці його застосування. Це вказує на необхідність більш глибокого аналізу існуючих проблем правозастосовної діяльності із обов'язковим урахуванням міжнародно-правових стандартів забезпечення законності під час здійснення затримання.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Загальнотеоретичні аспекти затримання особи, що підозрюється у вчиненні злочину, та його практична реалізація завжди були предметом постійної уваги з боку вчених-процесуалістів.

У працях вітчизняних учених основні аспекти затримання вивчали І.М. Бацько, О.В. Баулін, В.І. Галаган, О.В. Капліна, Н.С. Карпов, О.П. Кучинська, Л.М. Лобойко, Є.Д. Лук'янчиков, О.С. Мазур, Є.І. Макаренко, М.Я. Ніконенко, В.Т. Нор, М.А. Погорельський, С.М. Стахівський, О.Ю. Татаров, А.Р. Туманянц, В.М. Тертишник, Л.Д. Удалова, А.П. Черненко, О.В. Шульга, М.Є. Шумило, О.Г. Яновська та ін. Сформульовані вказаними вченими-науковцями ідеї отримали відображення в законодавстві та були позитивно сприйняті правозастосовною практикою. Втім, питання визначення правових вимог, які покликані забезпечити режим законності під час застосування затримання уповноваженою службовою особою, потребують уточнення.

Метою статті є дослідження передумов затримання як одного з елементів механізму прийняття уповноваженою службовою особою рішен-

ня про застосування затримання як тимчасового запобіжного заходу та їх співвідношення з поняттям підстав затримання.

Вибіклад основного матеріалу. Відповідно до ч. 1 ст. 12 КПК України, під час кримінального провадження ніхто не може триматися під вартою, бути затриманим або обмеженим у здійсненні права на вільне пересування в інший спосіб через підозру або обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення інакше як на підставах та в порядку, передбачених КПК України. Зазначена норма досить чітко визначає головні умови, які стосуються також затримання уповноваженою службовою особою – наявність підстав, передбачених КПК України, та дотримання встановленого процесуального порядку.

Ще до прийняття нового КПК України С.О. Заїка зазначав, що затримання підозрюваного супроводжується численними проблемами, які зумовлені відсутністю єдиного поняття інституту затримання підозрюваного (обвинуваченого), комплексного відображення цього поняття в законодавчих актах, єдності поглядів з основних питань затримання, а також наявними на практиці порушеннями прав особи під час його затримання, терпимим ставленням до цього, подвійним стандартом в оцінці порушень [1, с. 60, 67]. Розширення інституту затримання за рахунок введення окремих понять, які не існували в попередньому кримінально-процесуальному законодавстві, докорінна зміна процесуального порядку затримання та інші новації додали нових наукових дискусій та точок зору.

Підстави затримання особи в порядку ст. 208 КПК України є обов'язковим елементом загального механізму прийняття уповноваженою службовою особою рішення про застосування затримання як тимчасового запобіжного заходу. До інших елементів такого механізму доцільно віднести передумови затримання, мету та мотиви затримання.

В науці кримінального процесу окремі автори доходять обґрунтованого висновку про те, що окрім підстав, мети та мотивів затримання, існує окрема категорія обставин (ознак), яка є поштовхом до прийняття рішення про застосування до особи затримання як тимчасового запобіжного заходу. Разом з цим вказані обставини не можна вважати підставами затримання як такими, а, радше, необхідними передумовами для його здійснення.

Розпочнемо з аналізу випадків, коли затримання в порядку ст. 208 КПК України може бути незаконним. В.І. Осадчий та С.С. Чернявський щодо затримання особи без ухвали слідчого судді, суду вважають, що «а) незаконним буде затримання у разі ігнорування вимог ст. 208 КПК про підстави затримання, або припису ст. 204 КПК, згідно з якою, якщо до підозрюваного, обвинуваченого застосовано запобіжний захід, не пов'язаний із триманням під вартою, він не може бути затриманий без дозволу слідчого судді, суду у зв'язку з підозрою або обвинуваченням у тому ж кримінальному правопорушенні, затримання буде незаконним; б) затримання неповнолітнього. Затримання неповнолітнього вважається незаконним у всіх випадках, окрім такого затримання, яке відповідно до ч. 2 ст. 492 КПК може застосовуватися лише у разі, якщо

він підозрюється або обвинувачується у вчиненні тяжкого чи особливо тяжкого злочину, за умови, що застосування іншого запобіжного заходу не забезпечить запобігання ризикам, зазначеним у ст. 177 КПК; в) затримання судді або народного депутата. Не може бути затриманий народний депутат України без згоди Верховної Ради України (ч. 1 ст. 27 ЗУ від 17 листопада 1992 року № 2790-ХІІ «Про статус народного депутата України»), згідно з положенням гл. 37 КПК затримання судді або народного депутата здійснюється в особливому порядку і неможливе без згоди ВР (ч.ч. 1 і 2 ст. 482 КПК), затримання їх у супереч наведеним вимогам буде вважатися незаконним; г) затримання особи при кримінальному провадженні на території дипломатичних представництв, консульських установ України, на повітряному, морському, річковому судні, що перебуває за межами України під прапором або з розпізнавальним знаком України, якщо це судно приписано до порту, розташованого в Україні (гл. 41 КПК). Незаконним буде в цьому випадку затримання особи, яке буде суперечити статтям 519, ч. 1 ст. 520, ст. 522 КПК України; д) затримання особи, яка вчинила злочин за межами України. Коли таке затримання особи відбувається в супереч вимог ст. 582 та ст. 206 та без урахування особливостей, установлених розділом ІХ цього Кодексу, то воно буде незаконним; е) затримання викликані особи на підставі запиту (доручення) про міжнародну правову допомогу. Така особа не може бути затримана як з приводу кримінального провадження, яке є предметом цього кримінального правопорушення, так і за будь-яке інше кримінальне правопорушення, вчинене до перетинання державного кордону України (при в'їзді в Україну). Підозрюваний, обвинувачений або засуджений може бути затриманий лише за злочин, зазначений у повістці (ч. 2 ст. 566 КПК); є) затримання особи, яка користується дипломатичним імунітетом (кримінальне провадження щодо особи, яка користується дипломатичним імунітетом, може здійснюватися за правилами КПК лише за згодою такої особи або за згодою компетентного органу держави (міжнародної організації), яку представляє така особа, у порядку, передбаченому законодавством України та міжнародними договорами України (ч. 2 ст. 6 КПК). А тому особа, яка діє в порушення вказаних норм і затримає особу, яка користується дипломатичним імунітетом, то таке затримання буде незаконним» [2, с. 896–901].

Таким чином, можна виділити основні передумови, за наявності яких уповноважена службовою особою може прийняти рішення про застосування затримання як тимчасового запобіжного заходу щодо особи, яка вчинила кримінальне правопорушення:

- 1) наявність в діях особи, до якої застосовується затримання, ознак закінченого складу або замаху на злочин, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі, та підозріння щодо того, що саме ця особа причетна до вчиненого злочину;
- 2) наявність кримінального провадження, розпочатого щодо запідозреної особи, або за фактом злочину, у вчиненні якого цю особу запідозрили;
- 3) правомочність уповноваженої службовою особи, яка застосовує затримання;

4) відсутність передбачених законом застережень щодо затримання саме цієї особи;

5) характер дій особи, який свідчить про її намагання продовжити злочинну діяльність або уникнути подальшої відповідальності.

Погоджуючись із цією позицією, О.В. Шульга відзначає, що «аналіз чинного кримінального процесуального законодавства дозволяє зробити висновок про те, що законодавцем передбачено сукупність обставин як правових вимог, які покликані забезпечити режим законності під час застосування затримання уповноваженою службовою особою та про які можна говорити як про умови застосування цього заходу. Ними, на нашу думку, є такі: 1) розпочате досудове розслідування; 2) уповноваженість (компетентність) службової особи, яка здійснює затримання; 3) підозра у вчиненні злочину, за який передбачене покарання у вигляді позбавлення волі...» [3, с. 361]. В цілому, погоджуючись із точкою зору вказаного вище фахівця, все ж необхідно внести окремі уточнення, які є принциповими.

Так, по-перше, головною і першочерговою умовою є саме встановлення в діях особи, до якої застосовується затримання, ознак складу злочину, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі, та підозріння щодо того, що саме ця особа причетна до вчиненого злочину. Тобто, фактично, тільки констатувавши подію злочину та виявивши в діях конкретної особи ознаки вчинення саме цього злочину, слідчий має підстави для внесення даних про виявлене кримінальне правопорушення у ЄРДР. Отже, винесення О.В. Шульгою такої передумови затримання, як «підозра у вчиненні злочину, за який передбачене покарання у вигляді позбавлення волі» на останнє місце в їх переліку є нелогічним.

А.В. Ольшевський також запропонував свій погляд на питання розмежування понять «умова», «підстава» і «мотив» кримінального процесуального затримання особи. На думку вказаного процесуаліста, умови, необхідні для застосування кримінального процесуального затримання, – це основні вимоги, дотримання яких за наявності підстав і мотивів затримання дозволяє застосувати дану міру кримінального процесуального примусу до особи, яка підозрюється у вчиненні злочину. При цьому підстави кримінального процесуального затримання це фактичні дані, отримані з джерел, наведених у законі, а також з інших джерел, включаючи відомості, отримані під час здійснення оперативно-розшукових заходів, що свідчать про причетність підозрюваного до вчинення конкретного злочину. У свою чергу, мотиви кримінального процесуального затримання – це засновані на матеріалах кримінального провадження обґрунтовані побоювання, що, перебуваючи на волі, особа, підозрювана у вчиненні злочину, сховається від дізнання чи попереднього слідства, продовжить займатися злочинною діяльністю або перешкоджатиме провадженню в справі. Зазначене спонукає орган досудового розслідування, прокурора застосувати процесуальне затримання до даної особи [4, с. 25].

В кожному випадку виявлення злочину буде існувати індивідуальна сукупність даних, виходячи з яких можна висунути припущення про причетність певних осіб до даної події. Виходячи

із цих міркувань, можна стверджувати, що в кримінальному процесуальному законі підстави затримання уповноваженою службовою особою (або ж, іншими словами, процесуальні підстави затримання уповноваженою службовою особою) не можуть визначатися як фактичні дані, що вказують на вчинення злочину певною особою, оскільки неможливо нормативно закріпити об'єктивні критерії достатності цих даних для підозри такого ступеня достовірності, який би виправдовував обмеження свободи та особистої недоторканності запідозреної особи без відповідного судового рішення. І в кожному конкретному випадку визначати достатність ознак вчиненого злочину в діях конкретного суб'єкта необхідно особі, яка застосовує затримання за наявності всіх інших передумов та обставин. Разом з тим, аналіз окремих рішень ЄСПЛ («Єрдагоз проти Туреччини» (№ 27473 від 6 березня 2007 року) та «Лабіта проти Італії» (№ 26772/95 від 6 квітня 2000 року)) свідчить про зрозумілу та чітку позицію Суду, яка полягає в тому, що затримання особи не означає, що орган досудового розслідування повинен мати досить доказів для повідомлення про підозру в момент затримання або під час перебування під вартою [5]. Тобто, якщо провести аналогію між доказуванням обставин, які підлягають обов'язковому встановленню в кримінальному провадженні, та обґрунтуванням необхідності застосування до суб'єкта затримання уповноваженою службовою особою, то зазначені процеси не є тотожними, оскільки до обґрунтування затримання не повинні пред'являтися надто жорсткі умови.

Що стосується наявності кримінального провадження, розпочатого щодо запідозреної особи, або за фактом злочину, у вчиненні якого цю особу запідозрили, то на його необхідність наголошується у ч. 1 ст. 12 КПК України, де зазначено, що затримання здійснюється у кримінальному провадженні за наявності відповідних підстав та у встановленому порядку. Чим обумовлена необхідність застосовувати затримання саме в межах розпочатого кримінального провадження? Відповідно до ч. 1 ст. 42 КПК України, підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього КПК України, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений КПК України для вручення повідомлень. Таким чином, затримання особи в порядку ст. 208 КПК України тягне за собою набуття нею статусу підозрюваного. А статус підозрюваного, як сторони кримінального провадження, неможливий поза його межами.

Як зазначив В.І. Фаринник, «КПК України допускає можливість затримання тільки на початковому етапі досудового розслідування і тільки за наявності підстав, встановлених у ч.ч. 1, 2 ст. 208 КПК України. Питання правомірності здійснення затримання особи до початку досудового розслідування (до внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР) не вирішено. Вважається, що у разі про-

ведення фактичного затримання особи відомості про вчинення кримінального правопорушення негайно після його завершення повинні бути внесені до ЄРДР й лише тоді повинен складатися протокол про затримання» [6, с. 87].

Таким чином, затримання уповноваженою службовою особою як тимчасовий запобіжний захід, внаслідок застосування якого затримана особа набуває статусу підозрюваного, може бути здійснено лише в межах кримінального провадження.

До речі, розглядаючи дії працівників правоохоронних органів, спрямовані на обмеження свободи пересування інших осіб у зв'язку із проведнням певних перевірочних заходів, суд звертає увагу на те, чи вносились попередньо дані про будь-яке кримінальне правопорушення до ЄРДР. При цьому за відсутності кримінального провадження працівники правоохоронних органів не вправі проводити жодних процесуальних дій, у тому числі застосовувати процесуальне затримання в порядку ст. 208 КПК України. Порушення зазначеного положення розглядається судом як завідомо незаконне затримання.

Найбільш вагомим аргументом на користь того, що затримання як тимчасовий запобіжний захід може бути застосовано лише в межах розпочатого кримінального провадження є аналіз відповідних рішень ЄСПЛ та висновків, зроблених Судом. Так, у рішеннях ЄСПЛ у справах «Швабе та М.Г. проти Німеччини» (№ 8577/08 від 1 грудня 2011 року), «Джесіус проти Литви» (від 31 липня 2000 року), «Ердагоз проти Туреччини» (№ 27473 від 6 березня 2007 року), «Брутан та інші проти Сполученого Королівства» (№ 11209/84; № 11234/84; 11266/84; № 11386/85 від 30 травня 1989 року), «Лабіта проти Італії» (№ 26772/95 від 6 квітня 2000 року), «О'Гара проти Сполученого Королівства» (№ 37555/97 від 16 жовтня 2001 року) вказані умови, за яких затримання вважається законним:

– якщо воно здійснюється в межах кримінального провадження та за наявності підозри у вчиненні злочину;

– якщо воно здійснюється у порядку, встановленому законом;

– за наявності мети, яка полягає в допровадженні підозрюваного до суду [7].

Враховуючи достатню кількість логічних та формальних аргументів, наведених на користь позиції щодо можливості застосування затримання лише в межах розпочатого кримінального провадження, можна зробити висновок, будь-яке затримання поза межами кримінального провадження має розцінюватися як незаконне затримання в порядку ст. 207 КПК України із подальшим внесенням даних про вчинене кримінальне правопорушення в ЄРДР та оформленням процесуального затримання в порядку ст. 208 КПК України. При цьому моментом затримання має визначатись все ж час фактичного затримання особи, яке було здійснено до початку кримінального провадження в тому випадку, коли затримання здійснювалось уповноваженою службовою особою.

Що стосується відповідних заборон чи особливостей затримання тієї або іншої категорії осіб, то вони прямо передбачені чинним кримінальним процесуальним законодавством. До зазначених категорій відносяться суддя, народний

депутат України, співробітник кадрового складу розвідувального органу України при виконанні ним своїх службових обов'язків та неповнолітня особа. Проте, відсутність можливості затримати особу не означає того, що поліцейський повинен відмовитись від припинення правопорушення. Якщо під час затримання особи стало відомо про наявність у неї дипломатичного імунітету, статусу судді чи народного депутата України, або приналежність її до консульських посадових осіб чи кадрового складу розвідувального органу України при виконанні ними своїх службових обов'язків чи те, що особа є неповнолітньою, необхідно встановити особу шляхом перевірки її документів та з'ясувати наявність та достовірність документу, що підтверджує її статус чи імунітет. У разі підтвердження вищезазначеної інформації, поліцейський зобов'язаний: 1) вжити заходів для припинення правопорушення; 2) звільнити затриману особу, якщо вона вже була затримана; 3) за необхідності застосувати до неї інші превентивні поліцейські заходи та провести процесуальні дії, передбачені в КПК України та КУАП.

Наостанок, закінчуючи розгляд передумов затримання, необхідно зазначити, що наявність будь-якої з підстав затримання особи, передбаченої в КПК України, не тягне за собою її автоматичного затримання. Необхідність здійснення затримання особи обумовлюється наявністю мети, щодо якої застосовується цей вид кримінального процесуального примусу. Наприклад, за наявності факту, коли очевидці та потерпілий безпосередньо вкажуть на підозрюваного як на особу, яка вчинила злочин, або в неї будуть виявлені знаряддя злочину, то в такому разі негайно її затримання не є необхідним. Деякі фахівці не погоджуються з цим, аргументуючи, що «в такому разі втрачається можливість подальшого швидкого, повного й неупередженого розслідування та вирішення справи по суті» [8, с. 144]. Однак, дану контраргументацію не можна вважати такою, що остаточно ставить крапку в цьому питанні, оскільки нормативне формулювання «має право без ухвали слідчого судді, суду затримати особу» передбачає саме право уповноваженої службової особи, а не її обов'язок. А право має реалізовуватись відповідно до внутрішніх переконань та наявності інших обставин, які свідчать про доцільність та необхідність застосування до особи затримання як тимчасового запобіжного заходу. Так, наприклад, в результаті дорожньо-транспортної пригоди особа, з вини якої її було спричинено, не залишає місця події, а активно намагається мінімізувати наслідки порушення правил дорожнього руху. В таких обставинах затримання є не тільки недоцільним, а, навіть, шкідливим. Таким чином, до передумов затримання також доцільно віднести характер дій особи, який свідчить про її намагання продовжити злочинну діяльність або уникнути подальшої відповідальності.

У випадку, коли, наприклад, особа виявляє бажання взяти участь в подальших процесуальних діях, усвідомлюючи свою провину та бажаючи своїми активними діями сприяти розкриттю вчиненого нею кримінального правопорушення, а вся її поведінка свідчить про добросовісність намірів, відсутня необхідність фактично затри-

мувати особа. Натомість більш доцільно запрошити таку особу до місця проведення подальших процесуальних і слідчих дій, не обмежуючи без необхідності її свободу пересування.

Висновки. Затримання уповноваженою службовою особою – це тимчасовий запобіжний захід, який застосовується з підстав і в порядку, передбаченому КПК України. Передумови затримання – це обставини, за наявності яких уповноважена службова особа може прийняти рішення про застосування затримання щодо особи, яка вчинила кримінальне правопорушення. При цьому вони є своєрідною гарантією законності під час застосування тимчасового запобіжного заходу. До передумов затримання слід

віднести: 1) наявність в діях особи, до якої застосовується затримання, ознак закінченого складу або замаху на злочин, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі, та підозріння щодо того, що саме ця особа причетна до вчиненого злочину; 2) наявність кримінального провадження, розпочатоного щодо запідозреної особи, або за фактом злочину, у вчиненні якого цю особу запідозрили; 3) правомочність уповноваженої службової особи, яка застосовує затримання; 4) відсутність передбачених законом застережень щодо затримання саме цієї особи; 5) характер дій особи, який свідчить про її намагання продовжити злочинну діяльність або уникнути подальшої відповідальності.

Список літератури:

1. Заїка С.О. Строки у кримінальному процесі України в контексті Європейських стандартів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09, Київ. націон. ун-т внутр. справ. Київ, 2006. С. 67, 60.
2. Осадчий В.І., Чернявський С.С. Злочини проти правосуддя / Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. Д.С. Азаров, В.К. Гришук, А.В. Савченко, В.В. Черней. Київ : Юрінком Інтер, 2016. С. 895–969.
3. Шульга О.В. Мета, умови та мотиви затримання уповноваженою службовою особою. О.В. Шульга. *Право і суспільство*. 2014. № 6.1(2). С. 361.
4. Ольшевский А.В. Задержание подозреваемого как мера уголовно-процессуального принуждения : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Андрей Витальевич Ольшевский; Московский ун-т МВД России. Москва, 2006. С. 25.
5. Узагальнення практики застосування статей 3, 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. URL: http://zib.com.ua/ua/print/33771-uzagalnennya_praktiki_zastosuvannya_statey_3_5_6_konvencii_p.html (дата звернення: 27.05.2019).
6. Фаринник В.І. Затримання особи: проблеми кримінальної процесуальної регламентації та шляхи їх вирішення. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 2. С. 87.
7. Лук'яненко Ю.В. Окремі питання застосування практики Європейського суду з прав людини щодо затримання особи у кримінальному судочинстві. *Право і Безпека*. 2015. № 1. С. 55–60.
8. Лук'яненко Ю.В. Затримання особи як захід забезпечення кримінального провадження : монографія / за загальною редакцією доктора юридичних наук, професора О.О. Юхна. Харків : Панов, 2016. С. 144.

References:

1. Zaika S.O. (2006). Stroky u kryminalnomu procesi Ukrayiny v konteksti Yevropejskyyx standartiv [Terms in the criminal process of Ukraine in the context of European standards]. (PhD Thesis). Kyiv : National University of Internal Affairs.
2. Osadchyi V.I., Cherniavskiy S.S. (2016). Zlochyny proty pravosuddya / Naukovo-praktychnyj komentar Kryminalnogo kodeksu Ukrayiny [Crimes against justice / Scientific and practical commentary of the Criminal Code of Ukraine]. Kyiv : Yurinkom Inter, pp. 895–969.
3. Shulha O.V. (2014). Meta, umovy ta motyvy zatrymannya upovnovazhenoy sluzhbovoyu osoboyu [Purpose, conditions and motives of detention by an authorized official]. *Law and Society*, no. 6.1(2), p. 361.
4. Olshevskij A.V. (2006). Zaderzhanie podozrevaemogo kak mera ugovovno-processualnogo prinuzhdeniya [Detention of a suspect as a measure of criminal procedural coercion], (PhD Thesis), Moscow : University of the Ministry of Internal Affairs of Russia.
5. Uzagalnennya praktyky zastosuvannya statej 3, 5, 6 Konvenciyi pro zaxyst prav lyudyny i osnovopolozhnyx svobod [Generalization of the application of Articles 3, 5, 6 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms]. URL: http://zib.com.ua/ua/print/33771-uzagalnennya_praktiki_zastosuvannya_statey_3_5_6_konvencii_p.html (accessed 27 May 2019).
6. Farynnyk V.I. (2015). Zatrymannya osoby: problemy kryminalnoyi procesualnoyi reglamentaciyi ta shlyaxyyix vyrishennya [Detention of a person: problems of criminal procedural regulation and ways of their solution]. *Bulletin of criminal proceedings*, no. 2, p. 87.
7. Lukianenko Yu.V. (2015). Okremi pytannya zastosuvannya praktyky Yevropejskogo sudu z prav lyudyny shhodo zatrymannya osoby u kryminalnomu sudochynstvi [Separate issues concerning the application of the European Court of Human Rights practice in detaining a person in criminal proceedings]. *Law and Safety*, no 1, pp. 55–60.
8. Lukianenko Yu.V. (2016). Zatrymannya osoby yak zaxid zabezpechennya kryminalnogo provadzhennya : monographia [Detention of a person as a measure of criminal proceedings : monograph] by Yu.V. Lukyanenko. Kharkiv : Panov, p. 144.